

Invaze spídiů

Vtom večerní klid narušilo tiché zaškrábání u okna. Vzápětí do místnosti proskočila postava. Hanka vyletěla z postele a tiše sáhla po trpasličím tesáku. Neměla v úmyslu vyvolat poplach. První myšlenku, že se jedná o Vrona, však bleskově zamítla. Nezvaný návštěvník ve stínu byl menší a svými úspornými pohyby připomínal kočku.

„Kdo sakra jsi?“ zasyčela ostře a sevřela nůž pevněji.

„Neboj se,“ zašeptal vetřelec, „to jsem jenom já. Dala jsi mi na tržišti jablko.“

„Ukaž se,“ nařídila rovněž šeptem. Postava se narovnalala, sundala si šedý zašpiněný plášť, a dívka poznala malého zlodějíčka. Schovala nenápadně nůž a vystoupila ze stínu u zdi.

„Co u mě děláš? Jak ses dostal až do pokoje?“

„Přiletěl jsem cestou ptáků a chci ti splatit dluh. Doprovodím tě do míst, kam se chceš dostat.“

„To myslíš doopravdy?“ podivila se Hanka.

„Jak jinak. Nemáš náladu na výlet?“ prohlížel si zálibně její postavu v tenké košilce.

„Teď v noci?“

„Domníval jsem se, že máš v úmyslu svou cestu na čtvrté a páté hradby utajit. Nebo jsi svůj požadavek nemyslela vážně? Stačí říct a já zmizím.“

„Ne, počkej,“ zarazila ho dívka, „já tvoje služby беру. Jen se na chvíli otoč, abych se mohla obléknout.“

„Ty naděláš,“ ušklíbl se, ale obrátil se k Hance zády, „hlavně si neber nic načančanýho, budeme se muset protáhnout křovím a starou plesnivou chodbou.“

„Žádnej strach,“ odsekla, „praktické oblečení mám s sebou taky.“

Natáhla si lehkou, ale odolnou halenu s dlouhým rukávem a k tomu kalhoty a boty od trpaslíků. Pod halenu si k pásku připnula dýku a po krátkém zaváhání i váček s magickými kameny a několika drahokamy.

„Docela dobrý,“ zašklebil se uznale kluk, když ji uviděl, „jenom ještě ty vlasy...“

„Nečekáš doufám, že si je ustríhnu,“ šlehla po něm nesouhlasným pohledem Hanka a stočila si je do uzlu, který natrénovala s Gábinou.

„Jasně že ne. Ale natáhni si na hlavu tohle,“ podal jí čepici neurčité barvy. Hanka k ní přičichla, ale zdála se být čistá. Neochotně zastrčila vlasy pod ni.

„A ještě tohle,“ vytáhl kluk ze svého vaku plášť, stejně umolousaný jako měl on.

„Musí to být?“ štítivě zkoumala látku.

„Jestli chceš jít se mnou, musíš se přizpůsobit,“ prohlásil rezolutně. „Dokážeš sešplhat z okna po provaze?“ zeptal se.

„To si piš, že jo.“

„Fajn. Tak polez tiše za mnou. Jdu první.“

Přistoupili k oknu, když tu náhle prořízl noční klid táhlý zvuk mlžného rohu. Po krátké přestávce následovalo další zahoukání a vzápětí ještě třetí.

„A do háje, to nám zrovna dneska scházelo!“ přestal kluk šeptat.

„Co se děje? Nějaké znamení?“ zamračila se Hanka.

„Malér, zatraceně velkej malér. Rušíme výlet! Až odejdu, pořádně zavři okno i okenice. A utíkej vzbudit muže, aby zabezpečili barák.“

Odněkud zezdola se ozvaly hlasy a zaklení.

„Zdá se, že se vzbudili i bez mého přičinění,“ ušklíbla se Hanka, „jestli vážně něco hrozí, zůstaň u mě, já už ostatním tvoji přítomnost nějak vysvětlím.“

„Lákavá nabídka, ale já nemůžu. Promiň.“

Kluk vyhlédl z okna a hned prudce couvl. „Do háje! Je to horší, než jsem myslel. Už jsou i tady.“

„Co je tady?“ chtěla se nahnout z okna i Hanka, ale její malý společník ji strhl zpět a přitiskl prst na ústa. Chvilí setrvali v naprostém klidu. Zvenčí se ozývalo jakési tiché ňafání. Jakmile utichlo, kluk se opatrně vyklonil z okna.

„Zavři za mnou, jak nejdůkladněji dokážeš,“ zašeptal naléhavě.

„A proč tu nemůžeš zůstat?“ nechápala Hanka.

„Mám nemocného přítele. Jestli ho vyčenichají dřív, než se k němu dostanu, zabijou ho.“

„V tom případě jdu s tebou a pomůžu ti,“ odpověděla bez rozmýšlení.

Kluk už se držel provazu pod oknem a zdvihl k ní hlavu.

„Okamžitě zalez a všechno zavři,“ zasyčel na ni vztekle, „to je rozkaz.“

Potom sklouzl do tmy.

„Ty mi nemáš co rozkazovat,“ zavrčela spíš sama pro sebe Hanka a sklouzla po provaze dolů.

„Náno pitomá! Hned se vrať! Stejně mi nebudeš stačit,“ strčil do ní dole a rozběhl se tiše ulicí. Vtom Hanka ucítila Vronův kontakt. Podle úsečnosti sdělení odhadovala, že právě čelí nějakému nebezpečí.

„Zůstaň doma a pořádně se zabarikáduj. Dorazím za tebou co nejdřív. Ve městě teď není bezpečno,“ varoval ji přítel. Jenže právě nyní neměla čas se s ním vybavovat.

„Jasně,“ vzala to zkrátka a přerušila kontakt.

Musela si pospíšet. Vyrázila za chlapcem a snažila se nepůsobit hluk. Utíkal opravdu rychle a Hanka měla co dělat, aby s ním udržela krok. Najednou zmizel. Zastavila se, aby se rozhlédla. Někde blízko se ozvalo zaňafání. Z křoví u zdi se natáhla dětská ruka a nečekanou silou ji strhla k zemi a vlekla ji trním někam dozadu. Nebránila se, jen si předloktím chránila oči a po kolenou se prodírala do stále hustějšího porostu.

„Pst, ani se nehni,“ zašeptal hlas vedle jejího ucha sotva slyšitelně. Strnula v pozici, ve které se právě nacházela, a poslouchala ňafání, jež signalizovalo blízkost několika zvířat. Také zaslechla něco jako čenichání, ale po pár minutách se zvuky začaly vzdalovat a všechno kolem nich se opět ponořilo do nočního ticha. Jen odněkud zdálky se ozvalo několik bolestivých výkřiků a zasténání.

„Teď, nebo nikdy. Drž se mě za plášť a bacha na hlavu,“ zdvihl se kluk a zamířil křovím dál. Před nimi se otevřel temný otvor, do kterého vklouzli. Obklopil je puch zatuchliny a možná i výkalů. Ve tmě ale stejně neviděli, kam šlapou. Hanka se držela cípu pláště svého průvodce a poprvé za celou dobu ji napadlo, jestli neudělala chybu, když se tak bezhlavě rozhodla. Teď už se ale nedalo couvnout.

Chlapec ji najednou chytil za ruku a zatáhl ji za roh. Škrtl sirkou. Výklenek ve skále osvětlil malý mihotavý plamínek svíčky.

„Víš, jak jsi mi zkomplikovala život?“ obořil se na Hanku nevlídně. „Jak mám zachránit přítele, když mám na krku tebe?!“

„Co kdybys mi raději řekl něco o těch potvorách, co se před nimi schováváme. Čím jsou nebezpečné? A jak se mám bránit?“

„Říká se jim spídové. Jsou neuvěřitelně rychlí, člověk je v porovnání s nimi pomalej jako šnek.“

„A co dělají? Koušou?“

„To taky. Hlavně se ti snaží přehryzat šlachy, abys jim neutekla. Navíc mají pod tlamou hlubokou kožní kapsu a v ní schované na hadím krku jakési třetí oko s dutým zubem. Jakmile se jim podaří napíchnout tvoji tepnu nebo žílu, jsi ztracená. Vycucnou z tebe tělní tekutiny a je po tobě.“

„Dají se zabít?“

„Už jsi někdy někoho zabila?“

„Jo. Pár potvor už jsem pomáhala zabít.“

„A kde vezmeš zbraň?“

„Jednu menší mám s sebou,“ vytáhla Hanka trpasličí tesák. Chlapci se úžasem rozšířily oči. Najednou se začal chovat vstřícněji.

„Nejosvědčenější způsob je připravit je o zrak a pak jim useknout útočný zub. To je ochromí a ostatní se na takové chudáky vrhnou a roztrhají je.“

„Dá se na ně kouzlit?“

„Ty to umíš?“

„No jasně.“

Spokojeně přikývl. Svíčka zaprskala a dohořela. Opět se ocitli potmě. Hanka magicky přivolala trochu světla.

„Být tebou, tak bych magii neplýtvál. Teď vylezeme v nebezpečné oblasti. Není tam kde se schovat. Musíme se zatraceně rychle přesunout k mému příteli. Kdybychom potkali spídy, snaž se mít záda u zdi a sekej kolem sebe jako zběsilá. Jedině tak máš šanci nějakého náhodou zasáhnout.“

„Dobře. Ale snad bychom měli jít, ne?“

Opatrně se sunuli k výlezu z chodby. Narazili na smetiště navršené ze všeho možného haraburdí. Přešplhali hromadu a kolem polorozpadlé zdi se dostali do širší ulice.

„Zatím dobrý,“ rozhlédl se kluk do všech stran. Hanka napínala sluch, ale kolem vládlo jen strašidelné ticho.

„Drž se za mnou,“ zašeptal její průvodce a poklusem vyrazil ulicí. Běželi podél domů se zabedněnými okny a zavřenými dveřmi. Z jedné boční ulice se ozvalo několik výkřiků a zavytí. Beze slova zrychlili.

Na další křižovatce s boční ulicí však měli smůlu. Skoro čelně se srazili se dvěma spídy. Skočili zády ke zdi a v následujícím momentě už byly obě potvory u nich. Hanka sotva stačila magicky zaútočit, aby je zpomalila, a už pocítila na

noze drápy. Rychle vykopla a podařilo se jí srazit útočící bestii dál od sebe. Ještě jednou k ní vyslala magické zpomalení a konečně se šance vyrovnaly. Tesákem sekla spída přes čumák a šťastnou náhodou zasáhla jedno oko. Vtom zpod krku vystřelilo něco jako štíhlý had a pokusilo se proniknout Hance k tělu. Naštěstí se tvrdý spídův zub trefil do páskové spony, a než stihl rozzuřený tvor znovu zaútočit, dívka švihla nožem a přesně podle chlapcovy rady zub s kožovitým okem usekla. Spíd couvl a začal kňučet. Druhá bestie přestala útočit na chlapce a otočila se proti svému druhovi. Jediným tvrdým úderem zasekla vysunovací zub do jeho krku a strnula nehybně nad ním. Toho využil chlapec a oba spojené tvory zručně usmrtil zavírákem s dlouhou rukojetí. Otřel čepel o jejich srst a schoval zbraň pod plášť.

„Rychle pryč, než sem dorazí další,“ chytil dívku za loket a rozběhl se ulicí, do níž původně zahrnuli. Otevřely se jedny dveře a muž v nich na ně kývl, aby se šli schovat. Ale kluk jen zavrtěl hlavou a běžel dál. Hanka se mu držela v patách. Zabočili do úzké uličky a skoro na jejím konci chlapec zmizel v nízkých dveřích. No, dveřích... Vlastně tam žádné dveře nebyly. Otvor původně kryla jen dřevěná deska, která teď ležela odhozená v ulici.

Kluk vtrhl dovnitř a Hanka proklouzla za ním. Naskytl se jí děsivý pohled. Na zemi ležel zmasakrovaný spíd a kousek od něho seděl opřený o stěnu zraněný muž. Všude po podlaze bylo plno podivné tekutiny. Hanka si nebyla jistá, zda je to krev, či něco jiného. Dávala pozor, aby po tom sajrajtů neuklouzla.

Její průvodce poklekl u muže a vzal ho za ramena.

„Pane, probuď se! Co ti je? Neumírej mi, Tiane, neumírej! Prosím!“ třásl jím zoufale, ale muž nereagoval.

„Ukaž, puť mě k němu,“ odstrčila ho Hanka. Opatrně zkontrolovala mužovy životní funkce. Byl naživu, ale v bez-

vědomí. Několik míst na těle vyzařovalo závažné poškození. Nejhorší objevila na stehně. Přetočila svalnatého chlápka a podepřela mu hlavu, aby ho mohla položit. Opatrně nadzdvihla jeho levou nohu a odhalila ošklivou krvácející ránu. Nožem nařízla kalhoty, aby mohla poranění ošetřit.

„Utrhni mu z košile široký pruh,“ nařídila svému malému průvodci, a než kluk uřízl látku, tlakem i magicky se snažila krvácení zastavit. Podařilo se. Ovázala pro jistotu poraněné místo obvazem z košile, aby ochránila nedostatečně přeléčenou tkáň. Muž vzdychl a otevřel oči.

„Pane, jak ti je, pane?“

„Spídové jsou tady,“ těžce ze sebe vypravil muž.

„Já vím, už jsme po cestě dva zabili. Báł jsem se o tebe.“

„Jestli jich sem dorazí víc, neubráníme se jim,“ vzdychl muž, „ani nemáme žádné zásoby, kdybychom se chtěli zabarikádovat.“

„Já vím, jenže nejbližší místo, kam bychom se mohli schovat, je příliš daleko.“

„Které máš na mysli, Ziku? Ubytovnu stájníků?“

Konečně Hanka zjistila, jak se její malý průvodce jmenuje.

„Společnými silami bychom tě tam třeba dokázali od-táhnout, pane,“ navrhl kluk.

Muž ale zavrtěl hlavou: „To bys nedokázal ani dřív, natož teď! Musíte se jít schovat sami.“

„Nenecháme tě tu,“ protestoval Zik.

„V čem je problém?“ vložila se do jejich rozhovoru Hanka.

„Nejspíš v tom, že mám zlomenou nohu a pochroumanou páteř,“ ušklíbl se hořce muž, „nemůžu chodit. Tady mladej mě sem nějakým zázrakem dotáhl a od té doby se o mě stará. Jenže naše situace se právě výrazně zkomplikovala. Takže utíkejte se schovat do stájí sami.“

„Pokusím se vás vyléčit natolik, abyste mohl jít s námi,“ sklonila se k němu.

Chytil ji za zápěstí a podíval se jí zpříma do očí: „Na to tvoje magie v žádném případě nestačí. Schovej si ji radši na cestu ke stájím. A už koukejte mazat, než vás vyčmucha další smečka.“

„Ubráníme se,“ namítl Zik, ale jeho hlas moc přesvědčivě nezněl.

Hanka vyprostila svou ruku z mužova sevření a zamračila se na něj.

„Ležte klidně, pane, a šetřete dechem. Zkusím, co umím,“ řekla odhodlaně.

„Zakazuji ti to,“ namířil muž ukazováček na její hrud', ale Hanka ho plácla přes ruku.

„Běž hlídat ke dveřím, ať nás nepřekvapí,“ nařídila Zikovi.

„A vy, Tiane, nebo jak se jmenujete,“ zlostně sjela pohledem zraněného, „mi nemáte co zakazovat. Respektujte moji volbu a koukejte mlčet. Uvolněte se, ať můžu pracovat!“

Ponořila se do magického soustředění a začala napravovat škody na páteři. Byly zlé. Dva tříštivé poškozené obratle a kolem nich se šířil zánět. Srovnala k sobě zlomky kostí a zafixovala je na správném místě. Potom se zaměřila na kosti v noze. Jejich stav byl ještě horší. Zlomenin bylo hned několik. Jejich rovnání zabralo Hance víc času, než si mohli dovolit, a srůsty stejně nebyly dokonalé. Jako poslední přišel na řadu kotník, kde kromě zlomenin byly potřhané i šlachy. Náprava ji stála hodně magie, ale pořád ještě nepotřebovala víc než třetinu svých sil. Vysála dva ze svých magických kamenů a pokračovala.

„A sakra,“ zaklel u dveří Zik, „blíží se sem celá smečka spídů.“

Muž odstrčil Hanku a chtěl se odplazit k východu. Najednou se ale zdvihl na čtyři a nakonec se i váhavě postavil. Došel k chlapci a vyhlédl ven. Hanka ucítila závan síly. Muž měl nepochybně magické schopnosti. Nedokázala odhalit, co zkouší. Otvor byl malý, takže přes ty dva ven neviděla. Pokud ale dobře slyšela, ňafání se nepřibližovalo, ale vzdalovalo. Po chvíli se rozhostilo ticho.

„Uf, měli jsme kliku,“ vydechl s úlevou Zik, „zamířili jinnam.“

Náhle zdvihl oči a šokovaně pohlédl na muže: „Pane? Ty můžeš chodit?“

„Už to tak vypadá. Nuže, mládeži, hodte sebou. Musíme se dostat do bezpečí, než mi dojdou síly.“

„Váš kotník potřebuje do dlahy,“ namítla Hanka a sáhla po jednom prknu, co odpadlo z provizorních dveří. Magic ky ho dotvarovala a podala muži. Přikývl, utrhl další pás ze své košile a Hanka mu pomohla upevnit dlahu k čerstvě vyléčené noze. Velice obezřetně se protáhli ven. Měli štěstí. Do stájí se dostali, aniž by se střetli s jediným spídem. Venku se úplně setmělo.

Stájníci je pustili dovnitř. Jakmile za nimi zaklaply bytelné dveře, jejich vyčerpaný přítel se zhroutil. Přítomní muži ho popadli a donesli na jeden slavník v místnosti. Hanka ho běžela zkontrolovat, ale zdálo se, že jen omdlel slabostí ze ztráty krve.

„Ziku, dobře víš, že jsi tu vždycky vítán, ale ručíš i za ty dva, co jsi přivedl?“ otočil se na chlapce stájník, který tady očividně velel.

„Ale Tamíre, přece bys je nenechal venku napospas smrti,“ ušklíbl se Zik, „podle mě jsou oba spolehliví.“

„No dobrá. Kde jsou deky, už víš, tak si každý vezměte dvě a uložte se na podlaze. Momentálně žádné volné lůžko nemám. Snad se tvoje kámoška nebude ošklíbat.“

Hanka sundala čepici a zatřepala hlavou, aby rozhodila a srovnala dlouhé vlasy. Tamír jen překvapeně zamrkal, když se před ním z nenápadné umolousané hadrnice vyklubala krásná holka.

„Nó, možná by se jedno lůžko našlo,“ řekl s nádechem obdivu.

„Nezájem,“ pronesla přes rameno a s typicky ženskou přezíravostí se ušklíbla na šéfa stájí, „mně budou ty dvě deky úplně stačit.“

Uvelebila se spolu se Zikem u slamníku, kde odpočíval jejich přítel. Obávala se, že neusne. Dnešní večer se zvrtil v poněkud nepodařené dobrodružství. Očekávala, že ji za její aktivity Vron ani chůva nepochválí. Uvědomovala si, že by měla kontaktovat Vrona, ale nějak se jí do toho nechtělo. Rozhodla se nepříjemný hovor odložit na ráno. Obrátila se na Zika, který urovnával deku muži ležícímu na slamníku.

„Kdo to vlastně je? Znáš ho dobře?“ zeptala se.

„Nijak zvlášť. Od chvíle, co se probral, tvrdí, že ztratil paměť. Ale chtěl, abych mu říkal Tiane.“

„S nasazením vlastního života jsi zachraňoval úplného cizáka?“

„Potřeboval pomoc a já byl poblíž,“ pokrčil Zik rameny. Hance se zdála Zikova neochota mluvit o mužově totožnosti podezřelá. Asi má důvod, proč se vyhýbá odpovědi, pomyslela si a přestala se vyptávat. Raději se sklonila ke zraněnému a rozhodla se obětovat trochu magie na podporu mužova zdraví. V průběhu jejího léčení se ale nečekaně probral. Chytil Hanku za oblečení pod krkem a přitáhl si ji blíž k sobě, aby slyšela jeho šeptání.

„Okamžitě přestaň! Magii si schovej na záchranu vlastního života. Budeš ji zatraceně potřebovat! Věř mi.“

Poslechla ho a usmála se. Zjevně byl natolik v pořádku, aby si poradil se vším, co přijde. Byl očividně zvyklý porou-

čet. Rozhodně na chudáka nevypadal, spíš na vojáka nebo velitele.

Náhle na ni zničehonic dolehla únava. Pomalu se sesunula na připravenou deku a druhou hodila přes sebe. Zik jí pod hlavu přistrčil kus čisté slámy. Uvnula dřív, než stihla poděkovat.